

— Moeder, zei hij, — ik heb er genoeg van. Ik blijf hier niet langer. Zoolang hij me met rust liet, ging het nog; nou wordt het te kras. Ik wil je nog wel helpen; maar ik geef mijn geld niet meer voor jenever. Denk om je kinderen, en laat hij maar alléén werkeloos blijven. Als ik tijd heb, kom ik wel eens langs.

Annie begon te snikken, toen Leendert een beweging van weggaan maakte.

— Leendert komt dikwijls bij je, hoor, troostte hij. Dag kleine An, zorg maar goed voor Cas. Adju!

Toen Leendert weg was, bracht Moeder Vader naar bed, die heelemaal suf was. „Weer dronkend,” zei An. Ze huilde nog zachtjes, heel verdrietig, mijn kleine vrouwtje; maar eindelijk sliep ze vermoeid in, vast aangedrukt tegen haar liefste

CASJE.

V.

Och, Fun, ik dacht wel, dat 't niet goed zou gaan, als Leendert niet meer elken avond thuis kwam slapen. Sedert hij weg is, gaat 't niet meer. Niet dat 't vroeger zoo bijster goed ging — dat heb je uit mijn brieven ook wel gemerkt — maar, 't ging toch. Mijn kleine vrouwtje was toch tevreden, en al was ze verdrietig overdag, als Moeder bromde of Vader schold, 's nachts als Leendert thuis kwam, was ze dol gelukkig en kneep me zachtjes in mijn staart of oor en zei dan fluisterend met een opge-

— Moeder, ik heb er genoeg van.

togen stemmetje:

— Daar is ie, Cas, daar is ie.

En 's morgens, als Leendert weêr heel vroeg opstond om naar zijn heeren te gaan, kreeg ik een duwtje om hem goedenmorgen te gaan zeggen, en riep ze halfluid:

— Dag Leendert-broêr, dag!

Zie je, dat waren voor mijn Anneke gelukkige oogenblikken, die veel vergoedden van al het verdriet, dat ze overdag had. En die oogenblikken, heeft ze nu niet meer. 't Beetje zonneshijn, dat Leendert meebracht is haar ontnomen, en nu heeft ze eigenlijk niets meer. Ik kan haar niet zeggen, hoe